

faa at Resultatet let vilde blive, at vi slet ikke fik nogen Lov, og det vilde jeg ansee for beklageligt for den Deel af Befolkningen, som dette Lovudkast angaaer, fordi Mange af dem paa en eller anden Maade have bestemt deres Fremtid derefter, hvilket Lovudkastet i den Stikfælsse, som det nu 2 Gange har foreligget, giver rig Anledning til. Det vilde desuden være uheldigt for Søværnet, som med Hensyn til sit Mandskab her er stillet paa en langt gunstigere Maade, end det nogenstunde tidligere har været, og det vilde være uheldigt for Hæren, som paa Grund af visse Bestemmelser, som findes i dette Lovudkast, vilde see sig istand til at foretage vigtige Organisationsplaner, som den slet ikke vil kunne gennemføre, medmindre denne Lov bliver vedtaget. Jeg skal derfor for mit Bedkommende foreslaae, at der nedsættes et Udvalg i Sagen, thi det var jo da muligt, at dette Udvalg og Ministeren gjenfærdig kunne vige lidt for hinanden, saaledes at Lovens omfælder kunde komme ud.

Der er 3 Punkter, om hvilke Striden væsentlig dreier sig, og det vilde være muligt med Hensyn til dem alle tre at concedere Noget fra begge Sider. Et af disse Punkter angaaer Bytningsvæsenet. Den ærede Minister mener, at Bytning ikke bør kunne finde Sted, uden at man derom optager de strenge Stillingsbetingelser; men der er neppe nogen Tvivl om, at den ærede Minister vil gaae ind paa noget at modificere sin Mening i den Retning. Jeg kan f. Ex. ikke antage Andet, end at han vil finde det rigtigt, at 2 Mænd maae kunne bytte, naar de ibrigt ere lige gode, lige dygtige, kun med den Forskjel, at den Ene er gift; jeg kan ikke antage, at Ministeren vil forlange, at dette burde være til Hinder for Bytningen. Jeg troer ligeledes, han mulig vil kunne gaae ind paa, at Mandskabet i de 4 sidste Aar, det staaer i Linien, kun skal indkaldes een Gang

til Tjeneste; denne Bestemmelse findes allerede for Infanteriets Bedkommende i Hærplanen, og den er her kun udvidet til de andre Troppesafdelinger, hvilket man troede at kunne gjøre, da man nu udskriver langt mere Mandskab end tidligere, saaledes at Forholdet vil blive anderledes end før. Det 3die Punkt angaaer Bestemmelsen om, at Forstærkningen kun skal kunne indkaldes ved Lov; deri er det høitærede Thing, efter mit Skjøn, ibrigt gaaet for vidt, idet det ligesom har villet bestemme, hvad en anden Forsamling skal gjøre; men det var jo muligt, at Ministeren vilde love Thinget, at han for denne anden Forsamling vilde indbringe et Lovforslag om, at Forstærkningen i Fremtiden kun skulde indkaldes ved Lov, saa vilde den Hindring være ryddet af Veien. Der er forøvrigt andre Maader, hvorpaa disse Hindringer kunde bortskaffes, men jeg skal ikke indlade mig herpaa, for ikke saa seent at trætte Thinget; jeg anseer det, som sagt, for muligt, at der vil kunne indtræde en Udvæjning af disse Stridspunkter, saa at vi, hvad jeg anseer for høit værdigt, omfælder kunne faae denne Vernepligtslov ud, som saa Mange nu allerede i 2 Sessioner have ventet paa.

Jeg skal endnu tillade mig at fremføre et Par Bemærkninger om det forelagte Lovudkast. Den ærede Minister har troet at maatte foretage en Forandring i § 1. Denne Paragraph blev ibrigt forelagt og vedtaget aldeles eensstemmende med den tilsvarende Paragraph i Loven af 12te Februar 1849, men den ærede Minister har nu meent, at det ikke længer gif an at sige: „Alle de Mandspersoner, der have Indfødsret i Kongeriget Danmark“, hvorimod man maatte sige: „Alle de Mandspersoner i Kongeriget Danmark, der have Indfødsret“; det skulde ikke mere være tilladeligt for en dansk Mand at sige, at han har Indfødsret i Kongeriget Danmark.